

La pel·lícula de la història El perfum de Maria Antonieta

Francesc M. Rotger

L'atzar ha volgut (o tal volta no ha estat l'atzar) la coincidència a les nostres cartelleres de dues pel·lícules que s'acosten, des de punts de vista molt diferents, a un mateix escenari: la França del segle XVIII, tot just abans d'aquell episodi, la Revolució del 1789, que canvià Europa per sempre. De fet: la majoria dels manuals d'història contemporània s'inicien amb aquest esdeveniment polític, que marca (de manera una mica artificial, si voleu) els límits entre "els nostres temps" i els "vells temps" o l'Antic Règim (no el de Franco). Això sí, són dos mons que no s'assemblen gaire: l'entorn miserable on neix i creix Jean Baptiste Grenouille, el protagonista d'*El perfum*, té poc a veure amb els luxes i els refinaments als quals estava acostumada, a la cort de Versailles, la Maria Antonieta del llargmetratge que du el seu nom.

He de reconèixer que no som un incondicional de Sofia Coppola, després d'aquell *Lost in translation*, que em sembla (és una opinió molt personal) una de les pel·lícules més sobrevalorades dels darrers anys. Però *Maria Antonieta* crec que és una producció raonablement ben feta. La seva realitzadora demostra un sentit de la posada en escena que de vegades em recorda, ja em perdonareu, l'estil del seu pare, un dels mestres de la seva generació. La banda sonora sí que pot ser una mica discutible, llevat de Vivaldi i el seu concert reiterat; que és el mateix que utilitzà Bob Fosse (realitzador de *Cabaret*, que justament ara s'acosta, en la seva versió es-

cènica, a l'Auditori de Palma) per acompanyar els matins del seu alter ego Joe Gideon (Roy Scheider) a la memorable *All that jazz*, també una i altra vegada. Històricament pareix bastant ben documentada i la interpretació, començant per la protagonista, Kirsten Dunst, em sembla prou bona. Curiosament, Coppola deixa en suspens la seva història en el moment en què s'inicien els pitjors moments per a la família de Lluís XVI; renunciant, expressament, a relatar el procés i la mort de la reina.

Com *Maria Antonieta*, *El perfum*, ja ho sabeu, es basa en un llibre. No una biografia, com aquesta d'Antonia Fraser que ha servit Sofia Coppola de punt d'inspiració, sinó una obra de ficció, de l'autor alemany Patrick Süskind (de qui l'actor i director artanenc Pep Tosar ha posat en escena, amb èxit merescut, *Sa història des senyor Sommer*) i que va constituir un boom gairebé comparable a aquest més recent d'*El codi Da Vinci* (d'acord: potser no tant), allà cap als anys vuitanta. En aquesta pel·lícula de Tom Tykwer no parlem de fets rigurosament històrics. Però l'ambientació sembla, també, molt acurada. Amb l'atractiu afegit que s'hagi rodat en escenaris com Girona, Figueres, Besalú, de marcat encant i pròxims al nostre àmbit cultural i geogràfic. I amb un protagonista, Ben Whishaw, que em sembla tot un descobriment. Són dos llargmetratges, aquests, als quals l'esforç per traslladar-se a més de dos segles enrere no ha estat temps perdut. ■